

til en saadan Bistand ved Invalidsagers Bedømmelse som den, der skulde søges ved det omhandlede Forslag. I den lange Tid, der er forløbet siden Udgivelsen af Loven af 9de April 1851, have Bestemmelserne i dens § 38 vist sig fuldkommen hensigtsmæssige og tilfredsstillende. For Kjøbenhavns Bedkommende er det en Selvfølge, at Bestyrelsens Medlemmer, hvis Stilling er et Tillidshverv, for hvis Udførelse ingen Godtgørelse oppebæres, ganske maa udøve den Virksomhed, der tænkes henlagt til de foreslaaede Udvalg, og for Kjøbstædernes og Landets Bedkommende afgjøres ingen Invalidsag, uden at der er indhentet Erklæring fra vedkommende Kommunalbestyrelse eller Sogneraad; disse opfylde netop de ovenfor fremhævede to Betingelser, idet ethvert af de nævnte Myndigheders Omraade ikke er større, end at der maa antages at findes personligt Kendskab til enhver paagældende Invalid, i alt Fald hos flere af Medlemmerne, ligesom det nødvendige Tillidsforhold saavel for Regjerings som for Invalidernes Bedkommende er givet derved, at disse Myndigheder ere fremgaaede af Medborgeres Valg. Dertil kommer endnu, at selve Bestyrelsens Medlemmer ved at bereise Provindserne, træde i umiddelbar Berøring med Invaliderne.

Man maa derfor fastholde, at Kapitlerne V, VI. og VII. holdes udenfor Revisionen af Loven af 9de April 1851, og en Bemærkning herom findes optagen i Paragrafen, som desuden indeholder det fornødne Forbehold med Hensyn til de Rettigheder, der ere erhvervede i Henhold til Loven af 9de April 1851 uden at faae fornyet Gjæmmel i den eventuelle Lov.

Til § 34.

Med Hensyn til denne Paragraf skal kun bemærkes, at man ifølge Forholdets egen Betsfæsenhed har anset det for uundgaaelig nødvendigt, at det ved saadanne Omreguleringer af de i Henhold til § 13 b. (jfr. § 16) bestemte Forsørgelsesbeløb, som i § 14 i Loven af 9de April 1851 allerede ere foreffrevne paa Grund af indtrædende Forandring i de i denne sidstnævnte Paragraf omhandlede Forhold, eller fordi Forsørgelsen hidtil kun har været tilstaaet

for et Aar ad Gangen, efter den eventuelle Lovs Udstedelse maa blive denne og ikke Loven af 9de April 1851, der kommer til Anvendelse.

Til § 35.

I denne Paragraf er optaget en Bestemmelse om, at de Pensionister, hvis Pension er fastsat efter Loven af 9de April 1851 eller fremtidig bliver fastsat enten efter den nævnte Lov (nemlig i Henhold til det i Forslagets § 33 tagne Forbehold) eller efter den eventuelle Lov, og som indtil deres Afstedigelse have oppebaaret den i Kongeligt aabent Brev af 1ste Juni 1843 hjemlede, til Besiddelse af Hæderstegenet for 25 Aars god Tjeneste knyttede Gave af 20 Kr. aarlig, skulde beholde denne som Tillæg til deres Pension, saaledes at dette Tillæg udredes af den almindelige Fond ligesom selve Pensionen. Da dette allerede er Tilfældet med alle Paagældende, der ere afstedigede før August 1863, og da den paagældende Ducør ved de senere Finantslove paa Marineministeriets Budget er bleven bevilget til alle Vedkommende, der ere blevne afstedigede efter August Maaned 1863, og det altsaa tør forudsættes, at lignende Bevilling ogsaa fremdeles vilde blive givet, gaar Forslaget i Virkeligheden kun ud paa den Dmpostering, at Ducørerne til de Pensionerede udgaa af Marineministeriets Budget og overføres paa Budgettet for Pensioneringen af Underbefalingsmænd og Menige samt de med disse Klasser Eigestillede af Hæren og Søværnet og for Invalidsforsørgelsen, hvor de synes at have deres naturlige Plads. At Enken ikke kan være berettiget til at faae sin Pension for høiet af Hensyn til, at Manden oppebar den nævnte Ducør, anses for en Selvfølge; men naar denne Ducør gaar over til at blive behandlet som et Tillæg til Mandens Pension, og Enkens Pension ifølge Lovens almindelige Regel skal udgjøre $\frac{1}{4}$ af sidstnævnte, turde en udtrykkelig Bestemmelse som den i Slutningen af Paragrafen være nødvendig.

Til § 36.

Ligesom der ifølge Forslagets § 13 vil blive tillagt de Personer, som fremtidig blive Invalider, en større Invalidsforsørgelse